

נחל'י נצח

יו"ל ע"י מוסדות כרמל'ב / בראשות הרב שמואל שטרן שליט"א

גליון מס' 706
פרשת בהר-בחוקותי תשפ"א

ר"ח	אמ"ת	כ"ת	הדלקת נרות
20:40	20:03	18:48	ירושלים
20:38	20:06	19:05	תל-אביב
20:41	20:06	18:59	חיפה
20:39	20:04	19:04	באר שבע

דבר ראש הישיבה

כללי התבודדות

מתי המלך המזויף התעורר להתחרט על מעשהו הנפשע - 'קליפת נוגה' שתוקפת אותנו תדיר ועוזבת רק בשדה - להיכן היה ראב"ן הולך בכל מוצאי שבת עם שק ספרים - האם התבודדות היא דוקא בשדה או גם בבית - האם יש 'שדה' גם מצד הטומאה

הכל צף

אמנם רבינו אמר שטוב גם אם יתבודד באיזה חדר, אבל אם מתבודדים בשדה זה הרבה הרבה יותר טוב, זו בחינה אחרת לגמרי.

כי כשהולכים לשדה הכל צף, זוכים להארת הנשמה, פתאום שמים לב לכל העולות שעשינו. כל החיים אנשים עוברים מעשיית עוולה לעוולה נוספת, אבל לא שמים לב לכך, כי הנשמה לא מאירה באדם. ומי שזוכה להארת הנשמה שם לב לכל העולות והטעויות שעשה, והמקום המסוגל לכך ביותר הוא בשדה, ואז שמים לב לכל הטעויות: מדוע התנהגתי כך? למה פגעת בו? מה הוא אשם?

יש לדעת כי שדה המסוגל באמת לעורר את האדם הוא שדה שאין לו גבול. כמובא בליקוטי מוהר"ן (תורה נ"ב) שצריכים שדה שבני אדם לא הולכים שם אפילו ביום, זאת לשונו: "וגם צריכין שיהיה ההתבודדות במקום מיוחד, דהיינו חוץ מהעיר בדרך יחידי, במקום שאין הולכים שם בני אדם".

עוד מודגש במעשה בבן המלך שהיה "נהר מים לפני המקום ההוא". רבינו אמר שטוב ללמוד ליד נהרות, וגם בהתבודדות, אם יש שדה שיש גם מקום עם מים זה עוד יותר פותח את הלב, ויכולים לזכות לחשבון נפש אמיתי.

פתאום שמים לב לכל העולות שעשינו. כל החיים אנשים עוברים מעשיית עוולה לעוולה נוספת, אבל לא שמים לב לכך

צחוק מבהיל

אך צריך להזהר וללכת לשדה בכונה להטהר ולהתקרב לה'. יש שדה מצד הקדושה, כמרומו בפסוק (בראשית כז, כז) "ראה ריח בני כריח שדה אשר ברכו ה'", ויש שדה מצד הסטרא אחרא, שעליה כתוב "כי בשדה מצאה, צעקה הנערה המאורסה". כי במילה שדה יש את המילה ש"ד, ואם לא הולכים לשדה כדי להתקרב לה' אלא לשם דברים אחרים, השדה נהיה מקום של ש"ד.

וכן מובא בסיפורי מעשיות שם בהמשך המעשה, שהיה קול צחוק מבהיל שנשמע בכל לילה סמוך לאור היום, ואחד אמר אל רעהו כי ודאי שזה מגיע מכוחות הטומאה והחיצונים, כי במקומות המיושבים אין קולות מחרדים כאלו.

דבר נוסף יש לזכור, כי אף על פי שצריכים לצאת לשדה ולהתבודד, צריכים להיות בין החסידים ולדבר אתם בשיחות חברים על תכלית החיים, כי יכול להיות שיצאו לאדם בהתבודדות מסקנות לא טובות, ואם נמצא עם אנ"ש יאמרו לו שטועה בדעותיו ויתקנו אותו עד שיגשים את תכלית ביאתו לעולם.

רבינו הק' מספר ב"סיפורי מעשיות" על בן המלך ובן שפחה שהתחלפו, ובן השפחה נעשה למלך תחת המלך הקודם. המלך החדש רדף מאד את בן המלך האמיתי עד שהוצרך לעקור ממקום מגוריו ולהתיישב בעיר אחרת.

בהמשך מספר רביה"ק על נקיפות המצפון שהיה למלך על גירושו של בן המלך האמיתי, והנה לשונו הקדוש: ויהי היום, ונסע המלך עם שריו לתפוס חיות. ובאו למקום נאה, ונהר מים לפני המקום ההוא, ועמדו שם לנוח ולטייל. והניח עצמו המלך לשכב, ובא על דעתו המעשה הנ"ל שעשה, שגרש את הבן הנ"ל בחינם, כי ממה נפשך: אם הוא בן המלך - לא די שנתחלף? מדוע יהיה נתגרש מכאן?! ואם אינו בן המלך - גם כן אין מגיע לו לגרשו, כי מה חטא!?

לא יכל להרגע

והיה המלך חושב בזה ומתחרט על החטא והעוולה הגדולה הזאת שעשה, ולא ידע לתת עצה לנפשו מה לעשות בזה... ונתעצב בדאגה מאד, ואמר להשרים לשוב, כי מאחר שנפלה עליו דאגה, אין צריכין עוד לטיל, וחזרו לביתם. וכשחזר המלך לביתו, בודאי היו לו כמה עניינים ועסקים, ונתעסק בעסקיו ועבר מדעתו ענין הנ"ל. עד כאן לשונו הק'.

ממעשה זה אנו למדים דבר חשוב ביותר: אחת הבעיות הגדולות ביותר היא שהאדם נמצא תמיד סביב אנשים, ולכן הוא לא מבחין ברע שבתוכו. בתוכו של כל אחד נמצא רע, מבחינת קליפת נוגה שמעורבת טוב ורע, ואי אפשר לברר את הטוב ולהינצל מהרע אלא כאשר נמצאים במקום רחוק מיישוב בני אדם, כגון בשדה, ובמקום כזה יכולים לזכות להארת הנשמה ולהינצל מן הרע שבנוגה.

מי שנמצא כל הזמן בעיר אין לו מנוחה, כי יש את שאון העיר. אבל אם יוצא לשדה יכול לזכות למנוחה. וזאת בתנאי שיוצא בלי טרדות, אם לא יסיר מראשו את טרדותיו לא יוכל להתבודד כראוי.

ולכן המלך התחיל להרהר בתשובה דוקא לאחר שהלך להתבודדות ונפרד מההמולה האופפת אותו תמיד. רבינו אמר "רציני שתהיו כחיות הנוהמות בלילה" בטוהר. רבי אברהם בן רבי נחמן היה לוקח איתו שק עם לחם וספרים, והיה הולך לשדה ממוצאי שבת עד הדלקת נרות!

יריבות בין אחים

הילד שהעניש

למעשה: איך נצליח למנוע את המריבות והצערות בבית?

הדרך הטובה ביותר למנוע מריבות היא - ללמד את הילדים לפתור בעיות בכוחות עצמם. אם בכל מריבה ההורים מעורבים, נוצרת תפיסה מוטעית אצל הילדים שרק דרך ההורים אפשר להגיע לגישור והם עצמם אינם צריכים לשאת באחריות ובתוצאות של המריבה. כאשר נתעלם ממריבות נרויח שילדינו ידעו לקחת אחריות ולפתור בעיות בכוחות עצמם.

דבר נוסף: כאשר ההורה לוקח חלק פעיל במריבה הילדים משתמשים בה לפעמים בשביל "להעניש" את ההורים או לקבל תשומת לב. לדוגמא: בערב שבת, ישראל סירב לעזור בבית, ההורים כעסו עליו וענשוהו. באופן לא מודע ישראל יוזם מריבה עם אחיו על מקום בסעודת שבת, בכדי שההורים יקבלו "עונש" על שהענישוהו.

בהתערבות ההורים יש בעיה נלווית: כאשר מצדיקים את אחד הילדים ונוקטים צד, נגרם נזק עקב כך שיש כאן אח אחד "צודק" ואח השני "אשם". גרוע מכך: לפעמים ההורים לא יודעים את ההיסטוריה של המריבה וטועים בשיפוט, ובכך הם גורמים תחושת תסכול לאשם.

מתי כן מתערבים

כמובן, שבמקרים קיצוניים של אלימות נדרשת התערבות ההורים, אך גם אז יש להימנע מלהשתמש בשיפוטיות ולהחליט מי צודק ומי אשם במריבה זו, אלא להעביר מסר לילדים שהדרך שבחרו בה לפתור את הקונפליקט היא שלילית, וצריכים לחפש דרך אחרת ולחשוב מה אפשר לעשות ושהם יציעו רעיונות איך לפתור את המריבה. דרך ויתור היא דרך טובה, אך חשוב שלא תהיה מתוך אילוץ אלא מתוך הבנה. ילד שמוותר מתוך אילוץ יחוש מקופח ונחות. התבונה של ההורים יכולה להביא למצב שאין מנצח ומפסיד אלא "הגענו יחד להסכמה איך פותרים את הבעיה".

נקודה נוספת שחשוב לדעת: חשוב לתת לכל ילד את המרחב האישי והפרטי שלו בבית. לייחד לו מקום, אפילו קטן, בו הוא יכול לאחסן את הדברים האישיים שלו, שם ישמור את האלבום שלו, המכתבים שלו ועוד, ואי אפשר להסתכל שם בלי לבקש רשות. כשילד יודע שמכבדים את המרחב שלו, לא יחוש מקופח ולא יבקש בכוח ובאלימות. הבטחון פיזי שמרגיש הילד משפיע עליו גם במרחב הרגשי, להיות יותר בטוח במקום שלו. יהי רצון שיקויים בנו "יהי שלום בחיליך, שלוהו בארמונותיך".

מריבה הראשונה שמוזכרת בתורה היא הסכסוך בין קין להבל, ונראה כי מאז היריבות בין אחים נמשכת כמעט בכל בית... המילה 'אחים' היא מלשון אחווה וקירבה, אך דווקא הקרבה מספקת מצע רחב לחילוקי דעות וליריבויות. במאמר זה, ננסה לעמוד על הסיבות הגורמים ליריבות אחים, ודרכים להורים להתמודד איתם.

לא לתפוס לי

הסיבה העיקרית ליריבות היא מלחמה על משאבים. כל אדם חש בלבו כי המשאבים הקיימים מוגבלים, ובשביל לקבל את חלקו הוא צריך להילחם עליהם. תופעה זו ידועה לנו גם אצל בעלי החיים, כשם שגוזל הנשרים הראשון מסלק מן הקן את הגוזלים הבאים אחריו, כי חושש שמא יחסר לו מזון.

אצל האחים במשפחה, המלחמה היא על תשומת לבם של ההורים ועל האהבתם, כשהילדים באים מתוך הנחה שהם מוגבלים ומי שתופס זוכה ולא משאיר מקום לאחרים. לפעמים, כאשר ילד אחד מוגבל או עם צרכים מיוחדים, שבאופן טבעי ההורים נדרשים להפנות אליו יותר תשומת לב, עלול הדבר לעורר כעס אצל שאר האחים. למרות שהם מבינים שכלית את הצורך, אבל הכעס שהם חשים בלבם מתפרץ לפעמים בצורה של מריבה עם האחים.

כמו אבא

לפעמים, הבדלי אופי ואישיות גורמים לבסיס למריבות. כאשר אחד האחים אנרגטי ופעיל ויכול יותר לעזור בבית ולצאת לקניות, והשני חלש ואיטי ולא מסוגל לבצע משימות, יכול האח הפעיל לכעוס על כך שהוא צריך לעשות הכל בבית, ומאידיך האח האיטי ירגיש נחיתות לעומת הנמרץ וינתב זאת למריבות והצקה.

נקודה שחשוב להדגיש: למרות שהיריבות שכיחה כמעט בכל בית, קיים הבדל משמעותי בין משפחות: יש בתים בהם המריבות מינוויות והאחים מצליחים להסתדר בקלות, אך יש משפחות שכל ויכוח קטן מסתיים במלחמה עם צערות ואלימות מילולית ופיזית.

וההבדל תלוי - במידה מסוימת - בדוגמה האישית של ההורים, כשהילדים מסתכלים על ההורים ומשכפלים את התנהגותם. אם ההורים נוהגים לפתור בעיות תוך שמירה על כבוד הדדי ילמדו גם הילדים לנהוג כך; אולם אם ההורים רגילים שכשיש ויכוח וחוסר הסכמה יש השפלה וצערות בכעס, הם מלמדים את הילדים לנהוג כמותם.

ניצוצות
מגזין הלב לכל המשפחה

מוקד המבצעים
למצטרפים חדשים:

02-623-1218

רבי נחמן יעניק לך ולילדים שלך,
חוזק נפשי והעצמה...

הצדיקים לא התכוונו לקלקל אותך

הם מחמירים מאד על כל פגם!
אמר להם רבי נתן בתבערת אהבת ישראל: דעו לכם, שכל מה שכתוב בספר 'ראשית חכמה' ובשאר ספרי מוסר ענייני קדושה וטהרה גדולה, אין הכונה שלא תהיו אנשים כשרים, רק הכונה כדי שכן תהיו אנשים כשרים!...

רבינו יונה בעל הספר המרטיט 'שערי תשובה', רבי אליהו די יודאש מחבר הספר המיוחד 'ראשית חכמה', רבי אלכסנדר זיסקינד בעל ה'יסוד ושורש העבודה', לצד מחברי כל ספרי המוסר האחרים, לא חיברו ספרים כדי להרחיק אתכם מעבודת השם. זה לא שהם ראו שהלב שלכם מדי בווער והחליטו לצנן וליאיש אותו בסיפורים ועובדות על חומרת העברות.

אז מה כן? הרי מה שהספרים הק' כותבים - ודאי נכון, האם אתה רוצה שאתעלם מזה?

תשמע פסוק שאמר שלמה בן דוד מלך בירושלים (משלי יט, כז), אבל תיטיב את משקפיך שלא תחשוב שנפלה כאן טעות דפוס: "חַדְל בְּנִי לְשַׁמֵּעַ מוֹסֵר, לְשִׁגוֹת מְאִמְרֵי דַעַת". תפסיק ללמוד ספרי מוסר! אם אתה רואה שהמוסר מרחיק אותך מה', תתעלם ממנו! אתה עלול לשגות על ידי מאמרי הדעת האלו, שמסביירים לך בטוב טעם כמה עבירה היא דבר נורא.

נכון שזה נכון, אבל אם זה גורם לך ליפול לעצבות ולהתייאש מעצמך - עדיף שתחדל לשמוע את דברי המוסר האלו, אחרת אתה פשוט תגשים את התחזית ותעשה עוד ועוד עבירות מתוך ייאוש.

לא מחקנו את פרשת "בחוקותי" מהתורה, אנו קוראים אותה מדי שנה על כל תוכחותיה. אבל צריך לקחת את זה נכון: לדעת שה' אוהב אותנו בכל מצב, ובכל מצב לא להתייאש.

(ליקוטי הלכות בכור בהמה טהורה ד אות כח)

מתובב לו רבי נתן מנעמירוב ביונת לערי וכפרי אוקראינה, רואה בכל נשמה יהודית את הטוב גם הוא מוסתר מאד, וב"ה, פעמים רבות איננו צריך להתאמץ כל כך: התשוּקה היהודית ניכרת על פני הנוער שפוגש, הצימאון להתעלות בדרכי עבודת השם, הרצון העז ללכת בדרכיו ולשמור כל מצוותיו. יורה ורתחת של התעוררות והתחזקות מבעבעת ומפעפעת בקרבו של רבי נתן ממעינות הנצח של רבו הק' מוהר"ן מברסלב, והיא גולשת ונשפכת על כל הסובבים ומרעיפה עליהם טל של תחיית המתים.

בין שאר הנשמות היהודיות הטהורות שפוגש רבי נתן, רואה הוא הרבה נפשות מייאשות. מדי הרבה.

"אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא" (קהלת ז, כ), ולרוב הוא איננו מסתפק בעבירה אחת כדי לצאת ידי חובת הפסוק

מדובר בנערי חמד, אברכים בני עלייה, שבאמת רצו לעבוד את ה', באמת הקשיבו לבת-קול שבכל יום מנהמת כיונה מהר חורב, באמת ניסו לתת לנשמתם את המזון הדרוש לה שלא תיחנק מחוסר חמצן ורוחני, אך הספרים הקדושים ייאשו אותם.

נשמתם הזכה דחפה אותם ללמוד מוסרי קודש בספה"ק, ולגד עיניהם הנדהמות נשזר אריג של

תוכחות ואיומים, צרות והתראות, על כל עבירה שיהודי חלילה עובר. כל מילה מדברי הספרים הק' היא אמת כמובן, והדבר הפיל אותם ליאוש עמוק. הלא "אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא" (קהלת ז, כ), ולרוב הוא איננו מסתפק בעבירה אחת כדי לצאת ידי חובת הפסוק אלא מוסיף כהנה וכהנה, וכאשר נודע לו כי מה שעשה בשובבות לבו החריב עולמות וניתצן כליל - נשבר לבו בקרבו ואיננו מסוגל לקום ולהתנער מן הארץ.

הבקי בספריו של רבי נתן ז"ע יודע כי פגש הרבה בני עלייה וערך עמם שיחות נפש מעמיקות, והוא מעיד את הנתון המדהים הבא: יש הרבה בני נעורים הרוצים להתקרב לה' יתברך, ועל פי רוב (!) נופלים בדעתם מחמת העניין הזה, ששומעים או רואים בספה"ק כמה

לצעירי הצאן

כֵּן נִפְשֵׁי תַעֲרַג אֵלֶיךָ אֱלֹקִים

בתוכו של כל אחד נמצא רע, ואי אפשר להנצל מהרע אלא כאשר נמצאים במקום רחוק מישוב בני אדם, כגון בשדה. בעיר אין מנוחה כי יש את שאון העיר, אבל בשדה אפשר לזכות למנוחה. ואם יש שדה שיש גם מקום עם מים זה עוד יותר פותח את הלב, ויכולים לזכות לחשבון נפש אמתי...

מתוך מאמר ראש הישיבה

לעצמי כלום, לאחרים הכל

76 שנים לפטירת רבי שלומקה מזוועהיל ז"ע, כ"ו אייר תשפ"א - תש"ה

שמועות זורמות בקצב מחריד מאירופה העשנה. תיאורים מזוועיים, שאיש לא היה מעלה על דעתו כי אמיתיים המה, התבררו אט אט כנכונים. העם הגרמני הנאור חשף את ציפורני וגילה את מערומיו החייתיים על מליוני גופות העם היהודי, כשכמעט כל העולם שותק.

מרכז התורה והיהדות היה בזמנים ההם באירופה, ועם הגופות הושמדו גם אוצרות רוחניים מסולאים בפז: רבנים ואדמו"רים שהעניקו חומה בקומתם והנהיגו את צאן מרעיתם באופן עילאי, חסידים ואנשי מעשה המעניקים השראה לכל אשר רואם, ישיבות ושטיבל"ך שהיכלי התורה שבהם סוערים וגועשים בשיטות לימוד מיוחדות, וכמעט את כולם הכה מלאך המוות הנאצי.

עוד באמצע שנות המלחמה, כשבני ישראל נשרפו בחייתיות בעשרות-אלפיהם מדי יום, קמו נחשונים מקצה העם, ולמרות שלעיתים היו הם בעצמם אודים מוצלים מאש, כשהשאריו מאחוריהם באירופה את משפחתם וילדיהם, התגברו בכוחות על אנושיים והקימו מחדש את עולם התורה. ובזכותם אני ואתה קיימים.

...

גם ישיבת נובהרדוק, על כל סניפיה המרובים ברחבי אירופה, היתה בין הנטבחים, ושרידיה בארץ הקודש יבקשו להקים מחדש את הישיבה.

במאמר רב קיבצו בחורים וילדים שניאותו לשמש תלמידים לישיבה המתהווה, וכך גם מגידי שיעורים, אך אז נתקלו במחסום בלתי עבוי: כסף, מזון.

העם בארץ כמעט תמיד היה ערום ממון, וקל וחומר וכל שכן בימי מלחמה שהכסף העולמי פסק להשתלח ארצה. כעת הם מבקשים להקים ישיבה, דבר שמשמעותו לדאוג לכל התלמידים לארוחות מינמליות, ואין להם מושג מאין ישיגו זאת.

אך לפתע נזכרו מנהלי הישיבה-שבהתוות באחד מענייה המרודים של ירושלים, ואז אורו עיניהם. ל"עני המרוד" הזה היה אוצרות כסף בלתי נדלים, שלעצמו לא השתמש בהם במאומה ורק לאחרים לא פסק לתת.

לרבי שלמה מזוועהיל, הידוע יותר בכינויו העממי 'רב שלומ'קה', היה כסף לתת לאנשים. זאת עובדה. מוסדות שונים הוחזקו על ידו במלואם במשך שנים מבלי שאף אחד ידע. מהיכן היה לו - זאת תעלומה. אולי היתה לו מגירה שממנה היה מוציא כספים ללא הגבלה? לעולם לא נדע.

ובכן, ניגשו תלמידי ישיבת נובהרדוק לביתו המיושן של רבי שלומ'קה, וכששמע את מצוקתם אמר שהוא מקבל על עצמו להזין את כל תלמידי הישיבה בארוחת הצהריים!

את הכסף לקניית מצרכי המזון נתן רבי שלומ'קה, וכלתו פייגא, אשת בנו רבי גדליה משה, הפכה את ביתה למטבח הישיבה, כשכל הבוקר היתה מבשלת את ארוחת הצהריים ובשכר טרחתה ניתנו לה כמה מנות להאכיל את

בני ביתה.

באחד הימים פנה אליה חמיה רבי שלומ'קה: "תלמידי הישיבה מקבלים קציצות בשר לתזונתם, אך אני מבקש שלעצמך לא תחכי את הבשר, רק את התוספות".

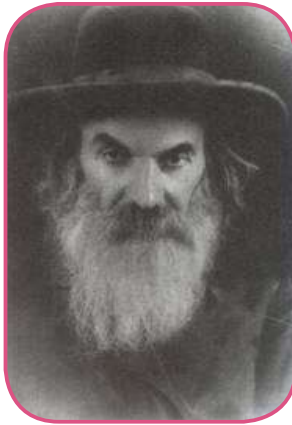
הרבנית פייגא בצדקתה הסכימה, ומני אותו היום היו רק התלמידים מקבלים את הבשר, כשנדדו של פטרון הישיבה מסתפקים בתוספות בלבד.

באחד הימים שוב ניגש רבי שלומ'קה אל כלתו הרבנית פייגא, ואמר לה: "אני מבקש שלא תחכחי מהלחם הטרי שבני הישיבה מקבלים; תוכלו להסתפק בלחם שנותר לאחר שהילדים גומרים את הלחם".

והכלה הצדקנית לא התרעמה ואכן כך התנהגה מאותו היום.

...

רבי שלומ'קה עצמו היה מסתפק בפחות מכך. פעם הגיע לבקר במוסד לילדים שהוא היה המממן העיקרי שלו, והממונים שטמו מאוד לבואו ובקשו לכבודו במאכלים. רבי שלומ'קה מייא: הוא לא הסכים לקבל מאום מלבד שיירי הלחם שנותרו מפיות התלמידים. הממונים נדהמו, אך דבר לא הועיל. אחד מאנשי הצוות הביע את אי-הבנתו בפני רבי שלומ'קה על בקשתו לאכול שיירי מאכל מאוסים מעט, ורבי שלומ'קה לא הבין: "הרי זה שיירי מאכל של צאן קדשים!".

בשר? רק לנובהרדוק'ערס.
רבי שלמה גולדמן מזוועהיל

גם אל ביתו שלו הגיעו אנשים שונים לכבדו בתבשילים אשר הביאו מביתם, אך לעיתים רבות האוכל היה מקולקל ממש, עד שהעיד אותו יהודי שקיבל "שיריים" ממאלו של רבינו שתחושת קסם ובחילה עלו בגרונו כשהכניס את השיריים לפיו, ורבי שלומ'קה עצמו אכל צלחת שלמה מהאוכל המקולקל כדי שלא לבייש חלילה את המביאים.

...

רבי שלומ'קה היה אוכל בלילה את ארוחתו היחידה, כשהוא חצי-יושב-חצי-עומד על כסא עץ רחב. האוכל ה"משובח" שאכל היה לחם יבש עם בצל, כשכולו אפוף שרעפים ועיניו עצמות.

בשנים המאוחרות יותר אסרו עליו הרופאים את המאכלים הללו, ואז השתדלו בני ביתו להכין לו מאכלים מזינים ומבריאים יותר: עוף מבושל במים שעות רבות. את העוף סירב רבי שלומ'קה לטעום, ולכן היו משתדלים בני הבית שהמרק יהיה מרוכז ככל האפשר, שלפחות יהיה לגוף הצנום ממה להזיזו.

ביום מן הימים הגיש בן ביתו של הרבי את המרק המרוכז לפני רבי שלומ'קה, כשהוא מרוצה מהאוכל המזין שטרחו רבות להכינו, והפטיר באזני הרבי "א ביסל בא'טעם'טע יוה"ך [-מעט מרק טעים]..."

רבי שלומ'קה הרים את עיניו בתמיהה כאילו נתכין המגיש להאכילו 'דבר אחר', וחזר על דבריו באותה הנימה כשזלזול מוחלט נשמע בקולו: "מעט מרק טעים!" כאומר: איך אפשר ללכות כ"טעים" תבשיל גשמי? ...

(מקור: "צדיק יסוד עולם")

הקב"ה אומר לנו תתאחדו

הקב"ה בחר זווקא אותם: הלויים הנערים משה ויוסף אלחדד ז"ל במירון

אני לא עורך דין ולא שופט, אם הקדוש ברוך הוא לא היה רוצה שזה יקרה - זה לא היה קורה. אמנם אלה הבנים שלי אבל זה הצער של כלל ישראל. יש 45 נפשות מעם ישראל שנלחחו. גם כשקורים דברים קשים שאנחנו לא מבינים, איך ליהודים שבאו לשמוח בהילולא של רשב"י קרה כזה אסון? אנו יודעים שהקדוש ברוך הוא בחר בהשגחה פרטית כל נפש שהייתה שם."

רק האמונה מחזקת

את הדברים המצמררים הללו אמר אביהם של משה ויוסף אלחדד ז"ל, הרב מאיר נחמן אלחדד שליט"א מחשובי חסידי ברסלב ומי שזכה להיות הגבאי של ציון רבינו הקדוש באומן במשך שנים ארוכות, וכעת שני בניו נקטפו בדמי ימיהם באסון הכבד והנורא שהתרחש בציון רשב"י הקדוש ביום ל"ג בעומר.

"הם היו ילדים מיוחדים. זה נשמות של רבי שמעון בר יוחאי ואני זכיתי לארח אותם במשך 18 שנה ו-12 שנה", אומר הרב אלחדד בלב זועק מאמונה כשקולו נשנק. "הגדול היה בחור ישיבה, מלא בטוב לב והבנה לזולת, תמיד היה מחייך לכל ילד. הוא גם ידע לנגן בכינור, הוא למד לבד והיה לו כישרון לכך. הבן הקטן היה ילד מיוחד, כולו טוב. תמיד היה עוזר לנו בבית. האובדן קשה מאוד ורק האמונה מחזיקה אותנו.

"אף פעם לא היה כזה אסון בישראל. הייתי במקוון לרפואה משפטית באבו כביר, היו שם כל סוגי המשפחות, הייתה שם משפחה מארצות הברית ששלחה כנציג את הנכד שלהם לחגיגות בל"ג בעומר".

הכל ממנו יתברך

"הגעתי למירון עם חמישה בנים. שלושה מהם ניצלו ושניים נפטרו" ממשיך הרב אלחדד, "הקדוש ברוך הוא בחר בדיוק אילו נשמות שייכות להיכל של רבי שמעון בר יוחאי. אנחנו יודעים שהכל מהבורא יתברך - כל מה שקורה בעולם הכל ממנו. אנחנו מאמינים בזה ואנחנו לא מבינים. אנו מקווים שבקרוב מאוד גם נחוש ונגריש שכל מה שקרה הוא לטובה. ואם כבר יש זעזוע שנוצר בעם ישראל, צריך להבין שהקדוש ברוך הוא קורא אלינו לשוב אליו. הוא אומר לנו 'תתאחדו'."

הרב אלחדד סיפר על השתלשלות האירועים, איך הגיע להילולא עם חמישה ילדים וחזר רק עם שלושה.

"אני הייתי מתרס אחד למטה, עם ארבעה ילדים קטנים", הוא משחזר כיצד החל להבין שקרה אסון גדול. "יוסף דוד ומשה מרדכי ביקשו רשות לעלות חזרה לאירוע, אחרי שהחזירו לי את בני הקטן חיים בנמקם 'ממש צפוף שם'. נתתי להם רשות ואחרי עשר דקות אני שומע צעקות ושריקות, כשאירוע ה'הדלקה' ממשיך ולא ידעו מהאסון. במשך רבע שעה לקח לעלל את האסון ורק אז התחילו לפנות."

"הייתי שם עם ארבעה ילדים, ובמשך שעתיים הייתי בחוסר ודאות לגבי ארבעתם. החזקתי את שני הילדים הקטנים ובינתיים השוטרים גירשו משם את כולם. אחרי כשעה וחצי אני מקבל טלפון מאשתי ששניים מהילדים שלי הגיעו הביתה לבית של גיסי. אמרתי שניים ברוך השם נמצאו, תברר אותי טוב לגבי השניים האחרים."

נשמות של רשב"י

"במשך כל הלילה הייתי בטלפונים מול המוקדים של כל בתי החולים. לקראת שמונה בבוקר הבנו שבבתי החולים הם לא נמצאים, במשך חצי שעה לא הסכימו לתת לי מענה, רק האמונה החזיקה אותי. ביקשתי שיסתכלו בתמונות ויגידו לי האם הם בין הנספים, אני נמצא בחוסר ודאות, והם אמרו לי לנסוע לאבו-כביר. הייתי שם במשך שש וחצי שעות ורק כשעה לפני כניסת השבת הכניסו אותי לזהות את הבן הגדול ולאחר מכן את הבן הצעיר."

"מיד במוצאי השבת שלחו את הנפטרים למירון. אחר כך הורידו אותם על הגג, לרבי שמעון בר יוחאי, ואמרת לי: 'זה נשמות שלך. זה הבית שלהם פה', לפחות זכיתי לקבור אותם בסמוך לציון רשב"י הקדוש".

כולל יום שישי

דרושים תורמים עבור בשר, דגים, יין, סלי מזון, ושאר ירקות ומוצרים לחלוקה לכבוד שבת קודש עבור 50 אברכים מתמידים המתמסרים ללימוד התורה הקדושה בשעות הבוקר מידי יום שישי בכולל 'נחלי נצח'

לתרומות: 053-31-25231

להזמנות:
02-6289761
052-7679638

שביל חדש
נפתח אל הלב